

[Anne Grete Holmsgård]

Hovedlinjen i regeringens holdning har imidlertid ikke været faren for optrapning af kold eller varm krig. Hovedlinjen har først og fremmest været en slatten og følgagtig holdning, hvor man hele tiden har udskudt en selvstændig og endelig stillingtagen, til man havde set, hvad andre lande og især Vesttyskland foretog sig. Regeringen afventede, og den afventede i flere måneder, ikke så meget for at se, hvad der skete i Afghanistan, men mere for at se, hvad der skete i resten af den vestlige verden. En del af ventetiden benyttede man så til at give den danske olympiske komité en orientering, der næppe har adskilt sig fra, hvad medlemmerne af komitéen vidste fra aviserne i forvejen. Denne procedure har naturligvis i sig selv fungeret som et politisk pres, ikke kun på den olympiske komité, men også på de enkelte sportsudøvere.

Muligheden for et åbent politisk pres fra regeringen blev første gang formuleret af kulturministeren, da hun på den olympiske komités generalforsamling den 6. maj 1980 sagde, at hvis Vesttyskland besluttede at boykotte OL, ville det blive nødvendigt for regeringen at lægge pres på de danske idrætsorganisationer for at få dem til at gøre det samme. Denne holdning blev understreget af udenrigsministeren, da han efter hjemkomsten fra Napolimødet den 17.-18. maj 1980 udtalte til Radioavisen, at det sandelig var ikke Danmark, der havde forhindret en fælles EF-holdning, tværtimod var det Frankrig. Det er vanskeligt at fortolke dette anderledes, end at udenrigsministeren har bakket op om, at EF-regeringerne skulle tage en fælles stilling for en boykot.

Ministeren sagde også i sin redegørelse: »Det har været diskuteret, om det ville være i overensstemmelse med den olympiske idé og de grundlæggende regler for de olympiske lege at gennemføre OL i et land, der er engageret i en blodig undertrykkelseskrig i et forsvarsløst, underudviklet land.«

Man fristes unødigt til at sige: hvad behager, hørte jeg virkelig rigtigt? Hvis jeg gjorde det, kan jeg kun betegne kulturministerens udtalelse som hykleri.

Da OL blev afholdt i Berlin i 1936, gjorde regeringen – og den var også socialdemokratisk dengang – sig ingen overvejelser om, hvorvidt det var i overensstemmelse med den olympiske idé, i hvert fald kom det ikke til

pressens kendskab. Danmark deltog ganske uden blusel til trods for Hitlerstyrets massive politiske undertrykkelse og til trods for de koncentrationslejre, der allerede eksisterede dengang. Hvad der optog regeringen betydelig mere end den olympiske idé i denne periode, var bl. a. at få lukket munden på adskillige politiske flygtninge fra Tyskland, der forsøgte at løfte sløret for, hvad der faktisk foregik i landet. I stedet censurerede justitsministeren uden kvababbelse teaterstykker, der var skrevet af tyske eksilkunstnere, når det i øvrigt lykkedes dem at komme ind i Danmark.

I 1948 gjorde man sig øjensynlig heller ikke de store overvejelser om den olympiske idé, til trods for at England, hvor legene blev afholdt, var dybt engageret i omfattende krige i Palæstina og i Indien. Der var tale om invasioner, for England havde ingen ret hverken på den ene eller den anden måde til at kolonisere Palæstina eller Indien.

I 1968 hørte vi heller ikke et pip til den olympiske idé, da styret i Mexico midt under OL og lige foran stadion nedslagtede studenter, der deltog i en politisk demonstration.

Når VS tager afstand fra en OL-boykot, skyldes det ikke, at vi ikke, som det tidligere har været sagt, tager afstand fra Sovjets invasion i Afghanistan. Det skyldes heller ikke, at vi mener, at sport og politik ikke er nøje forbundet. Vores afstandtagen fra en opfordring til OL-boykot skyldes, at en sådan boykot vil medføre en alvorlig optrapning af den koldkrig, der allerede eksisterer, og vil medføre risiko for en yderligere oprustning og risiko for en krig. Vi har selvfølgelig ingen som helst interesse i, at koldkrigen eller varmkrigen bliver optrappet, men tværtimod det modsatte. Vi husker tydeligt, hvordan koldkrigen i 1950'erne blev brugt til politisk repression, til censur og til sortlistning.

Til sidst et par ord om den sportslige side af de olympiske lege. Der har været talt meget om, at det bliver sidste OL i den nuværende form. Det vil vi faktisk ikke begræde. I den nuværende form er de olympiske lege et ekstremt udtryk for konkurrenceræset, for elitedyrkelsen og for nationalismen, så hvis enden på det hele bliver, at man fremover vil kunne lave olympiske lege eller andre internationale sportsarrangementer uden den nuværende chauvinisme, hvis vi fremover kan slippe for den hysteriske dyrkelse af flag,